

עפ"ג (באר שבע) 50237-05-25 - יצחק מעלם נ' מדינת ישראל

עפ"ג (באר-שבע) 50237-05-25 - יצחק מעלם נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עפ"ג (באר-שבע) 50237-05-25

יצחק מעלם

יהונתן מעלם

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[09.07.2025]

אליהו ביתן, שופט בכיר

אהרון משניות, שופט

טל לחיאני שהם, שופטת

מהות הערעור: ערעור על גזר דין של בית משפט השלום באילת (כב' השופט שי ברגר) מיום 06.04.2025 בת"פ

17766-03-23

ב"כ המשיבה עו"ד שולי רוטשילד

פסק דין

המערערים הורשעו לאחר שמיעת ראיות בעבירות של איומים והתנהגות פסולה במקום ציבורי. ובנוסף, המערער 1 הורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית והמערער 2 הורשע בעבירה של סיוע להפרת הוראה חוקית.

בתמצית, הכרעת הדין קבעה כי עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערערים הוכחו (מלבד עבירת הפרת הוראה חוקית שיוחסה למערער 2 שתחתיה בית המשפט הרשיעו בעבירה של סיוע להפרת הוראה חוקית) ולפיהן

ב-14.12.21 המערערים שהו באילת עם אחותם, בשלב מסוים אחותם נזקקה לעזרה רפואית והשלושה הגיעו למרפאת "טרם" באילת. שם, המערער 1 התבקש לשים על עצמו חולצה וסירב ואז הוא נדרש לצאת מהמרפאה ובעקבות זאת התפתח האירוע שבמהלכו כל אחד מהמערערים איים והתנהג בצורה פרועה במקום ציבורי. פרטי התנהגויות המערערים יוצגו בהמשך.

בשלב הטיעונים לעונש, המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשי המערער 1 נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל ועתרה להטיל עליו 18 חודשי מאסר בפועל. וטענה כי מתחם העונש ההולם למעשי המערער 2 נע בין 6 ל-16 חודשי מאסר, ועתרה להטיל עליו 10 חודשי מאסר בפועל.

ההגנה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשי המערער 1 נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בעבודות שירות, ועתרה להסתפק בתקופה שבה היה המערער נתון במעצר. וטענה שמתחם העונש ההולם למעשי המערער 2 נע בין מאסר על תנאי ל-4 חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בעבודות שירות, ועתרה להטיל עליו עונש ברף הנמוך של המתחם.

בית המשפט עמד על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי המערערים ועל מידת הפגיעה בהם, אותה קבע כגבוהה; על החומרה שיש לייחס למעשי אלימות המבוצעים כלפי צוותים רפואיים; על נסיבות ביצוע העבירות; ועל מדיניות הענישה הנוהגת. וקבע כי מתחם העונש ההולם למעשי המערער 1 נע בין 10 ל- 20 חודשי מאסר בפועל ומתחם העונש ההולם למעשי המערער 2 נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאתם בעבודות שירות ועד ל- 14 חודשי מאסר בפועל. בקביעת עונשם של המערערים בית המשפט שקל את הצורך בהרתעת היחיד והרבים; את העובדה שמאז ביצוע המעשים המערער 1 הורשע פעמיים בעבירות אלימות חמורות, ונידון לעונשי מאסר בני 11 ו- 12 חודשים; את העובדה שלמערער 2 אין עבר פלילי והוא לא הסתבך בעבירות נוספות; את העובדה שלא הוגש תסקיר על המערערים והם לא עברו הליך טיפולי; את נסיבות חייהם של המערערים; את התקופה שבה שהו במעצר; את הפגיעה של העונש בהם ובמשפחותיהם; ואת חלוף הזמן מביצוע המעשים.

הממונה על עבודות השירות התבקש להעביר את חוות דעתו בנוגע להתאמת המערער 2 לביצוע עבודות שירות והוא מסר לבית המשפט כי בעקבות חוות דעת משטרתית הוא מצא שהמערער 2 איננו מתאים לביצוע עבודות שירות. בית המשפט לא קיים דיון נוסף בנושא ומסר את גזר הדין לגבי שני המערערים - המערער 1 נדון ל- 14 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ובמצטבר לכל עונש מאסר שהוא נושא, ועונשים נלווים. והמערער 2 נדון ל- 8 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, ועונשים נלווים.

מכאן הערעור, המופנה נגד תקופות המאסר בפועל שנקבעו למערערים, ובעניינו של המערער 2 גם נגד הקביעה שעונש המאסר שיוטל עליו לא ירוצה בעבודות שירות.

ב"כ המערערים טוענת שבית המשפט שגה בהגדרת הערכים המוגנים ובמידת הפגיעה בהם; חרג משמעותית ממתחמי העונש ההולמים תוך התעלמות מוחלטת ממדיניות הענישה הנוהגת; לא נתן משקל הולם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; ושולל קטגורית את האפשרות של המערער 2 לבצע עבודות שירות ללא שבדק את המידע המודיעיני שעמד ביסוד החלטת הממונה. וטוענת שטעויות אלה הובילו להחמרה ניכרת בעונשם של המערערים. ביתר פירוט טענה, כי מעשי המערערים לא לוו באלימות פיזית ולא נגרם נזק לגוף או לרכוש. האירוע הסתיים ללא התערבות חיצונית. וגם לרופא המטפל היה חלק באירוע. הפנתה לפסקי הדין שהובאו על ידי הצדדים ונסקרו בגזר הדין, בהם נקבעו מתחמים שנעו בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר, ולפסקי דין נוספים, העוסקים במקרים חמורים יותר שכללו אלימות פיזית משמעותית ונקבעו בהם מתחמי עונש קלים יותר והוטלו עונשים קלים יותר. בנוסף, טוענת שלא ניתן די משקל לכך שמדובר באירוע ספונטני, חד פעמי, שברקעו דאגת המערערים לאחותם שנחבלה, ומנגד ניתן משקל לנסיבות מחמירות שאינן עולות מכתב האישום, ואף סותרות את האמור בו. במסגרת טיעון זה פירטה שמעשי המערערים נעשו כלפי הרופא המטפל ולא כלפי אנשי צוות אחרים. ושמעשי המערער 2 נעשו מחוץ למרפאה. ביחס לחוות דעת הממונה שקבעה שהמערער 2 אינו כשיר לביצוע עבודות שירות טענה שבית המשפט שגה שלא בחן את החומר המודיעיני שעל יסודו התקבלה ההחלטה. ובסופם של דברים ציינה את נסיבותיהם האישיות של המערערים. במהלך הדיון היום בית המשפט התייחס למרכיבים מסוימים בגזר הדין והציע שערעור המערער 1 יתקבל כך שעונש המאסר בפועל שנקבע לו יעמוד על עשרה חודשים בפועל כשיתר הוראות גזר הדין יעמדו בעינם. המערער 1 נתן הסכמתו להצעת בית המשפט והמשיבה התנגדה להצעה וטענה שגם אם המתחם שבית המשפט קבע איננו מגובה בפסיקה, הרי שבהתחשב בכך שהמערער 1 ביצע את המעשה כשהוא מפר הוראה חוקית, שהיא עבירה בפני עצמה המצדיקה התייחסות בקביעת מתחם העונש ההולם, המתחם שנקבע סביר והעונש שהוטל ראוי ואין מקום להתערב בו.

נתנו דעתנו למלוא הנתונים והנסיבות הנוגעים לעניין והחלטנו לקבל את הערעור. המעשים עליהם המערערים הובאו לדין מאופיינים בבריונות, כוחניות, בוטות וגסות רוח, והם מקוממים ומעוררים שאט נפש.

פניה לגיטימית פשוטה של מנהל המרפאה אל המערער 1 ללבוש חולצה בעת שהייתו במוקד הרפואי הביאה לתגובה מתלהמת שלו והסברים ודברים מפויסים שאמר לו הרופא נענו בתגובה גסה שלו - "אני לא שם חולצה ואני נכנס" "אתם תטפלו או שאני אזיין את כולכם פה". בהמשך, כשהרופא ביקש מהמערער 1 לצאת מהמרפאה המערער 1 אמר לו: "יא בן זונה, אני אזיין אותך אני אשבור לך את הפרצוף, יא חתיכת זבל, יא חתיכת אפס" ואמר למנהל המרפאה "שהוא יגזור את הקוקו וישים אותו בתחת". כשהסתבר למערער 1 שהרופא מירושלים הוא אמר לו "גם אני מירושלים ואני אזיין את כל המשפחה שלך ואת כל האחים שלך, ערבי מסריח", נצמד אליו והניף את ידו המאוגרפת כמי שמתכוון לתקוף אותו ואמר לו "לצאת לבחוף מחוף למצלמות ושיהיה לו חורים בתוך הגוף ושהוא יזיין אותו". בשלב מסוים המערערים יצאו אל מחוץ למרפאה ובמהלך דין ודברים שלהם עם הרופא המערער 1 שם את ידו על חזהו של הרופא והמערער 2 טפח בחוזקה על כתפו של הרופא ואמר לו "אתה לא יודע עם מי הסתבכת. אתה לא מכיר את המשפחה שלנו. ניגש אליכם יש לך בעיה ואני אישית אהיה איתם ואזיין אותך". "כל המשפחה תזיין אותו ואת המשפחה שלו". וכשהרופא החל לחזור למרפאה המערער 2 אמר לו "בוא בוא לאן אתה בורח בוא תצא החוצה אני אזיין אותך בוא לצד אני אעשה מהגוף שלך חורים עכשיו". "תקבלו אותנו ואם לא אתה לא יודע מאיזה משפחה הגעתי ממשפחה מאפיונרית ולא משפחה סתם. אתה מת ואנחנו נעשה מגוף שלך חורים. אני אדאג שיזיינו אותך ואני אדאג שיזיינו אותך אישית". ובהמשך אמר לו שהוא ידאג שישרפו את משפחת הרופא ואמר לו "לא עכשיו יש מצלמות אבל תספור את הימים האחרונים שלך. אין לך מושג על איזה משפחה נפלת". וכשהרופא אמר שהוא לא מפחד מהמערערים המערער 1 אמר לו "תתרחק מהמצלמה אני עכשיו אעשה בך חורים".

המצב הנוכחי בו מרחבי הטיפול הרפואיים ספוגים במתח מתמיד הנובע משיח תוקפני ותובעני של המטופלים וקרוביהם ואנשי הטיפול נאלצים לסבול בשגרת עבודתם התנהגויות בלתי הולמות חצופות וגסות המגיעות במקרים החמורים יותר לאיומים קשים ואף לאלימות של ממש, הוא בלתי נסבל ואין בשום אופן להסכים לו כאילו המדובר במאפיין אינהרנטי מתבקש של תחום זה. אדרבא, יש להוקיע את המעשים בכל תוקף ולהתייחס אליהם במלוא החומרה.

אלימות בכלל הינה מעשה פסול מיסודו, אך אלימות כלפי גורמי טיפול פסולה במיוחד שכן מצב בו הגורם המבקש להגיש עזרה, לרפא ולהציל, מותקף על ידי הגורם הזקוק לטיפול הוא כה בלתי נתפס ומתקבל על הדעת עד שקשה להכילו.

למרבה הצער, תופעת האלימות במוסדות הרפואה נוכחת כמעשה של יום ביומו. האירועים "השגרתיים" המתבטאים בקללות גסויות ועלבונות מוכלים ללא תגובה מיוחדת ורק האירועים החמורים במיוחד מגיעים לתלונה משטרתית ולטיפול.

אין זה מתקבל על הדעת שאנשי הרפואה, שמלאכתם קשה ותובענית מטבעה, המשרתים את הציבור במסירות יומם ולילה בכל ימות השנה, יהיו חשופים לגחמות של בריונים חסרי גבולות ויאלצו לספוג איומים ואלימות במסגרת עבודתם.

על החברה להוקיע את התופעה בכל דרך אפשרית, בין היתר בהטלת ענישה מרתיעה. לשם כך, נדרש קשב מתאים של גורמי האכיפה לנושא, מיצוי חקירת האירועים ביעילות והבאה לדין בתוך זמן קצר לאחר האירוע. ענישה המוטלת שנים לאחר המעשה מאבדת מערכה ההרתעתית ומהאפקטיביות שלה.

מדיניות הענישה המוצהרת בעבירות אלימות כלפי צוותים רפואיים הינה של רצינות וחומרה, הנותנת בכורה לשיקולי הגמול וההרתעה -

"אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החיוניים של הציבור, יחושו כי הם מאוימים או ימצאו עצמם מוכים ומותקפים על-ידי מטופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה (ראו והשוו: ע"פ 6123/05 חתוכה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 (25.12.2005); ע"פ 3877/12 אבו גוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (9.1.2013)). שומה עלינו כחברה מתוקנת להבטיח כי אנשי הצוות הרפואי הפועלים יום-יום תחת עומסים כבדים, במסירות ובהתמדה, יוכלו לבצע את מלאכתם כשהם חשים בטוחים ומוגנים, וללא כל מורא (ראו: ע"פ 2712/09 שמילוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 2 (18.11.2009)). עוד יצוין כי מעשי אלימות או איומים המופנים כלפי אנשי צוות רפואי הניצבים על משמרתם אינם פוגעים "רק" בקורבן העבירה מושא התקיפה או האיומים, כי אם בשלומם של החולים כולם (ראו גם: ע"פ 3036/92 חמודה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (24.11.1992)). מעשים אלה מחייבים, אפוא, ענישה מחמירה - אשר תבטא גמול ראוי בגין הפגיעות האמורות, וכן תשמש אמצעי להרתעת הרבים מפני ביצועם. זאת, בייחוד על רקע המציאות בימינו, בה נוכחים אנו לצערנו כי איומים על רופאים ואחיות ואף תקיפתם של אנשי צוות רפואי - הינם חזון נפרץ (ראו: עניין חתוכה, בפסקה 3; עניין שמילוב, בפסקה 2; רע"פ 5458/12 ליכטמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (15.7.2012); כן, ראו והשוו: דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 105) (תקיפת מטפל ומאבטח), התשס"ט-2008, ה"ח 265, 56 (3.11.2008))." - ע"פ 7284/19 מדינת ישראל נ' יצחק זגורי (6.2.20) ב"כ המערערים מדגישה שהמערערים לא תקפו פיזית את מנהל המרפאה ואת הרופא. עובדה זו נכונה. אולם אין בה כדי להפחית מחומרת מעשי המערערים. ברור שאם המערערים היו גם תוקפים פיזית את אנשי המרפאה כי אז היו מיוחסות להם עבירות נוספות וגם נסיבות האירוע היו מקבלות אופי חמור יותר. אולם גם כך אין בשום אופן לזלזל בחומרת מעשי המערערים. ביטויי האיומים שלהם היו קשים וחמורים והם כללו איומים קונקרטיים לפגיעות חמורות ברופא ובבני משפחתו והיה בהם מבחינת טיבם ופרטיהם כדי להטיל פחד וזעזוע מתמשכים. כשהמערער 1 חוזר ואומר לרופא לצאת מתחום המצלמות ואז הוא "יעשה בו חורים", דהיינו ידקור אותו דקירות רבות, ואומר לו שהוא "ישבור לו את הפרצוף", אלה אינם רק ביטויי סרק בלתי מנומסים. המערער 1 הראה שהוא מסוגל "לשבור את הפרצוף" לאחר. בחודש נובמבר 2021 הוא ביצע עבירת אלימות נגד מי שהיה מסוכסך עם בן זוגה של אחת מאחיותיו. הוא היכה אותו בפניו והוא נפל ואיבד את הכרתו למשך מספר שניות, ובהמשך התיישב עליו והמשיך להכותו במכות אגרוף בפניו. וכתוצאה מהתקיפה נגרמו לו שלושה שברים בפנים. במקרה אחר המערער ביחד עם אחר תקפו אדם תקיפה של ממש בנסיבות מחמירות וביצעו כלפי עבירות של סחיטה באיומים בכך שלקחו את רכבו בשל חוב כספי. על כל אחד מהמקרים האלה המערער 1 נדון לעונשי מאסר, של 11 חודשים ושל שנה, בהתאמה. (ת"פ 19365-12-21 ות"פ 45109-04-24).

המערערים הורשעו גם בעבירה של הפרת הוראה חוקית - המערער 1 הורשע בעבירה המושלמת והמערער 2 הורשע בסיוע לביצוע העבירה. הנסיעה לבילוי באילת בעת שהיה על המערער 1 להימצא במעצר בית בירושלים, כשהמערער 2 שנקבע כמפקח שלו נותן יד להפרה בוטה זו, מלמדת על הלך רוח של עזות מצח וזלזול, אי מורא דין וחוסר גבולות פנימיים.

הפרת הוראת בית המשפט איננה ענין של מה בכך ואין לראות בה אך סרח שולי, זניח, לפרשה. המדיניות המשפטית הדוגלת בבחירת האמצעי המגביל המזערי להשגת המטרה והעדפת השחרור בתנאים מגבילים על מעצר, מבוססת על ההנחה שהמשוחרר בערובה וערביו יקיימו את תנאי השחרור שנקבעו. על מנת לקיים הלכה למעשה מדיניות זו תוך שמירה על אינטרס הציבור, שומה על הנוגעים בדבר לנקוט בצעדים הנדרשים להטמעת התובנה כי הפרת תנאי השחרור תגרור אחריה סנקציה ממשית, שתוציא את שכר ההפרה בהפסדה ותיצור הרתעה לרבים מפני הפרת תנאי שחרור. יוזכר כי העונש הקבוע לעבירת הפרת הוראה חוקית הוא שנתיים מאסר.

מידת חומרת עבירת הפרת הוראה חוקית בנסיבות של הפרת תנאי שחרור, תלויה בפרטי הענין ובעיקר בסוג התנאי שהופר ובטיב ההפרה ונסיבותיה. כאן התנאי שהופר הוא תנאי של מעצר בית, שהוא מתנאי השחרור הקרובים ביותר למעצר ממש, וטיב ההפרה - הימצאות במקום רחוק מאוד ממקום מעצר הבית, שמטבע הדברים כרוכה בהפרה מתמשכת מבחינת משך הזמן, ולמטרת בילוי. נתונים אלה מאפיינים את המעשה כבעל מידת חומרה גבוהה יחסית. מעשה זה של המערערים המהווה עבירה בפני עצמו מוסיף נופך של חומרה לאירוע בכללו, ויש להביאו לביטוי בקביעת עונשם של המערערים.

הגם שיש הבדל מסוים במידת הדומיננטיות של כל אחד מהמערערים באירוע הרי שהם פעלו יחד מתוך אותה מגמה, כשעצם נוכחותם המשותפת והתנהגותו של כל אחד מהם ליבו את האירוע והביאו אותו לרמת החומרה אליו הגיע. כך שאין מקום להבחנה משמעותית ביניהם מבחינת מידת אשמתם וחומרת מעשיהם. בהקשר לעבירת הפרת הוראה חוקית יש הבדל בין השניים, מהותי ופורמאלי. בצד המהותי, ההוראה החוקית שהופרה חלה על המערער 1 ולא על המערער 2. ובצד הפורמאלי, המערער 1 הורשע בעבירה המוגמרת והמערער 2 הורשע בעבירת הסיוע. מעבר לכך, העובדה שלמערער 1 עבר פלילי בעבירות אלימות משמעותיות והוא נדון לעונשי מאסר ואילו למערער 2 אין עבר פלילי והוא טרם נשא מאסר, מצדיקה הבדל של ממש בעונש ביניהם.

העונש הקבוע לעבירת האיומים הוא 3 שנות מאסר. עבירת האיומים יכולה לבוא לביטוי בשלל אפשרויות. הערכת מידת חומרת העבירה במקרה נתון מושפע מטיב האיום, עוצמתו, תוכן הביטויים המאיימים, מיהות המאיום, הרקע לאיום, ועוד. כאן, האיומים הופנו כלפי אנשי מוקד רפואי, בתחום המוקד הרפואי, ועל רקע אינטראקציה הקשורה בהגעה לטיפול רפואי. מכלול נתוני האירוע מאפיין את האירוע כבעל חומרה משמעותית.

חומרת מעשי המערערים ומידת אשמתם מצדיקים לכלול בעונש שייקבע להם רכיב של מאסר בפועל. לצד מרכיבי החומרה האמורים, בסופו של דבר על בית המשפט לקבוע את סוג ומידת העונש בהתחשב בנתוני אירועי העבירות ונתוני הנאשם ותוך שמירה על יחס מתאים לענישה הנוהגת במקרים דומים.

עיינו בשורת פסקי דין במקרים שניתן להגדירם כקרובים בנסיבותיהם ובאופיים לענייננו ומצאנו שהעונשים שהוטלו שם קלים הרבה יותר מהעונש שהוטל על המערער 1. בהתחשב בכך ובנותנו דעתנו לכלל השיקולים הצריכים לקביעת העונש אנו מעמידים את עונש המאסר של המערער על 10 חודשים בפועל. יתר הוראות גזר הדין למערער זה יעמדו בעינם.

אשר למערער 2-

בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שהמערער 2 הורשע בביצוען מתחיל "ממספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות". ובהמשך לכך הפנה את המערער לממונה על עבודות השירות. הממונה על עבודות השירות דיווח לבית המשפט כי על יסוד חוות דעת משטרתית המתייחסת לסכנת פגיעה במערער 2, המערער 2 איננו מתאים לביצוע עבודות שירות. ב"כ המערער 2 ביקש לקיים בירור אודות המידע שבעטיו משטרת ישראל מסרה את חוות דעתה כאמור. ובית המשפט דחה את הבקשה בנימוק שדברים שהמערער 2 אמר במסגרת הטיעונים לעונש מלמדים כי הוא איננו מתאים לביצוע עונש שיקומי של עבודות שירות.

הטעם שבית המשפט ציין להצדקת סירובו ל"הפנייה חוזרת לממונה על עבודות השירות" - שלא זו הבקשה שעמדה על הפרק לבקשת ב"כ המערער 2 - הוא שדברים שהמערער 2 אמר בבית המשפט בשלב הטיעונים לעונש מלמדים כי הוא "אינו מתאים לביצוע עונש שיקומי בדמות עבודות שירות". נימוק זה איננו מותאם לנסיבות, שכן המערער 2 אמר את דבריו בשלב הטיעונים לעונש ביום 13.2.25 ולאחריהם בית המשפט הורה לממונה על עבודות שירות לבחון את התאמתו לביצוע עבודות השירות. אם אכן בית המשפט סבר כי מי שאומר דברים כאלה איננו מתאים לביצוע עבודות שירות מדוע אפוא הוא החליט לקבל מהממונה חוות דעת על המערער 2 לאחר שהמערער 2 אמר את הדברים?

בנוסף לכך וזה העיקר, סימן ב1 בחוק העונשין מסדיר את סוגיית נשיאת מאסר בעבודת שירות ובין היתר קובע כי כאשר חוות דעת הממונה שהנאשם אינו מתאים לביצוע עבודות שירות מבוססת על מידע הנוגע לחשש לפגיעה בגוף או בחיי אדם לרבות הנאשם עצמו, בית המשפט רשאי להורות לממונה להציג לפניו את המידע האמור. וכן, שבנסיבות כאלה נאשם או בא כוחו רשאים לבקש לעיין במידע ובמקרה כזה על בית המשפט להורות לממונה לאפשר זאת. וכאשר המידע חסוי בית המשפט בוחן את הענין שיש באי גילוי אל מול הצורך לגלותו לשם עשיית צדק ומחליט בשאלת המידע שיימסר לנאשם.

במקרה זה, בית המשפט לא פעל בהתאם להוראות החוק, לא בחן את המידע שעל יסודו הממונה קבע שהמערער 2 איננו מתאים לביצוע עבודות שירות, ולא אפשר לב"כ המערער 2 לקבל את המידע או לתקוף את החלטת הממונה. החלטת בית המשפט שגויה פורמאלית ומהותית ואינה יכולה לעמוד.

אשר על כן אנו מבטלים את גזר הדין הנוגע למערער 2 ומורים על החזרת התיק לבית המשפט קמא לדיון מהשלב של קבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

ניתן והודע היום י"ג תמוז תשפ"ה, 09/07/2025 במעמד הנוכחים.

אליהו ביתן, שופט בכיר אהרון משניות, שופט טל לחיאני שהם, שופטת
ב"כ המערער 1 :

אני מבקשת לאפשר למע

[פרוטוקול הושמט]

ר של המערער 1.

על המערער 1 להתייצב לנשיאת מאסרו ביום 8.9.25 בשעה 10:00 בכלא דקל במתחם בתי הכלא בב"ש או בכלא

אחר לפי הוראת שב"ס.

התנאים שנקבעו למערער 1 במסגרת ההחלטה לעיכוב ביצוע עונש המאסר יעמדו בעינם עד להתייצבות המערער 1 לנשיאת מאסרו.

ב"כ המערער 1 תדאג להעברת מסמך רפואי המאשר את טענת המערער 1 אשר למצבו הרפואי של אביו בתוך 7 ימים.

ניתן והודע היום י"ג תמוז תשפ"ה, 09/07/2025 במעמד הנוכחים.